FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT SIEGBERT ALBER

föredraget den 6 juni 2002 [1]

1. I förevarande talan om fördragsbrott mot Republiken Frankrike har kommissionen yrkat att domstolen skall

1) fastställa att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/5/EG av den 16 februari 1998 om underlättande av stadigvarande utövande av advokatyrket i en annan medlemsstat än den i vilken auktorisationen erhölls [2], genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, och

2) förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

2. Enligt artikel 16 i direktivet löpte införlivandefristen ut den 14 mars 2000.

3. Första punkten i denna artikel lyder enligt följande: "Medlemsstaterna skall senast den 14 mars 2000 anta de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De skall genast underrätta kommissionen om detta." Då kommissionen intill denna tidpunkt inte hade erhållit någon underrättelse om att direktivet hade införlivats med den nationella rätten, tillställde den Republiken Frankrike en skriftlig uppmaning den 8 augusti 2000. Genom en skrivelse från Frankrikes ständiga representation den 16 november 2000 svarade den franska regeringen, varvid den hänvisade till ett utkast till den lag genom vilket direktivet skulle införlivas med fransk rätt. Den 24 januari 2001 riktade kommissionen ett motiverat yttrande till Republiken Frankrike och fastställde en frist på två månader för att efterkomma begäran om införlivande av direktivet.

4. Det är ostridigt att de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att införliva direktivet med nationell rätt inte hade antagits vid utgången av fristen. Liksom under förfarandet inför domstolen hänvisade visserligen den franska regeringen till att lagstiftningsarbete pågick. Enligt domstolens fasta praxis är det emellertid de förhållanden som rådde vid utgången av den frist som angivits i det motiverade yttrandet som är avgörande för bedömningen av om ett fördragsbrott begåtts. [3] Eftersom det är ostridigt att direktivet vid denna tidpunkt inte hade införlivats med den franska rättsordningen föreligger ett fördragsbrott.

1 — Originalspråk: tyska.

2 — EGT L 77, 1998, s. 36.

3 — Jämför, för ett liknande resonemang, dom av den 7 maj 2002 i mål C-364/00 (kommissionen mot Nederländerna, REG 2002, s. I-4177).

Rättegångskostnader

5. Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom kommissionen har yrkat att Republiken Frankrike skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna och denna stat har tappat målet, skall denna stat ersätta rättegångskostnaderna.

Förslag till avgörande

6. Jag föreslår att domstolen skall avge följande dom:

1) Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/5/EG av den 16 februari 1998 om underlättande av stadigvarande utövande av advokatyrket i en annan medlemsstat än den i vilken auktorisation erhölls, genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet.

2) Republiken Frankrike skall ersätta rättegångskostnaderna.